

[Funck Jensen.]

grundlag, vort krav om indskrænkning af statens virksomhedsområde må ses. Vi vil, at staten kun skal hævde retten og udføre de nødvendige samfunds-fællesopgaver, der er af lige stor interesse for alle, og som bedst kan løses af staten, og til disse forholdsvist få opgaver mener vi, at grundskylden i et på retsmoralen opbygget samfund rigeligt kan slå til.

Retsmoralen er grundlaget for et samfund, hvor den enfoldige kan klare dagen og vejen for sig selv og sine, fordi den mere kloge forhindres i at berige sig på det jævne arbejdes bekostning. Retsmoralen giver herved grundlaget for et selvvirksomt — vi kan godt kalde det et pædagogisk samfund, hvor hverken staten eller andre autoriserede magthavere, men livet selv er pædagogen, der giver den enkelte den frihed under personligt ansvar, hvorpå al menneskelig vækst beror, den frihed under ansvar, hvormed samfundslivets harmoniske udvikling og demokratiets virkelige realisation står og falder.

Velfærdsloven, som nu behersker det politiske liv, forfusker derimod samfundet, ja, mere end det, den forgifter det. Den søger samfundets brøst i menneskenes ulighed i anlæg og evner, i stedet for at finde brøstene der, hvor de virkelig er: i menneskenes ulige muligheder på grund af monopoldannelser. Velfærdsloven har den store fejl, at den ikke giver mennesker tilskyndelser til ansvarsfølelse og personlighedsdannelse; tværtimod, velfærdsloven undergraver retsbevidstheden. Den gør det gennem skattelovgivningen, der præmierer dovenskab og straffer flid, præmierer ødselhed og straffer sparsommelighed, der beskatter spillegevinst lavt, men arbejdsindtægt højt, der beskatter enligt stillede unge hårdt, men dem, der indgår ægteskab og beholder deres erhverv, endnu hårdere.

Velfærdsloven har skabt et kompleks af love, der på mange områder gør det ulovligt og strafbart, som jævne mennesker synes er både naturligt og moralsk, samtidig med at den tillader adskilligt, som mand og mand imellem betragtes som uretfærdigt. Velfærdsloven har gennem sin omfattende og i den personlige frihed dybt indgribende lovgivning i vidtstrækkende nedbrudt folks respekt for lovene, fordi mange love hviler på en dobbeltmoral, der tillader staten at udføre handlinger, som er den enkelte forbudt.

Ja, velfærdsloven har mange synder på samvittigheden, hvor velment den end er. Den bygger på den materialistiske be-

tragtning, at staten og politikerne økonomisk og kulturelt kan være formynderne for befolkningen, uden at denne tager skade på sin sjæl. Den bygger på den fejlagtige tro, at bare staten f. eks. gør det lettere for ungdommen at fylde stuerne med møbler, gør det ingenting, at midlerne skaffes ved at nedbryde de samme unge menneskers moral og modstandskraft f. eks. ved legalisering af spil og beskatning af nydelsestrang, en beskatning, hvorigennem sagte hviskes: drik mere øl og spiritus, så får staten flere penge til din aldersrente. Ryg mere, så stiger kulturen. Spil i lotteriet og på travbanen eller tip, så kan du få nogle af pengene igen som bosættelseslån.

Velfærdsloven bygger kort sagt på den tro, at det er lige meget, på hvilken måde staten skaffer sig midler, bare de skaffes. Den bygger på den forestilling, at godt et par hundrede rigsdagsmænd plus regering og embedsmænd bør være befolkningens formynderne på praktisk talt alle områder, medens retsmoralen i modsætning til velfærdsloven bygger på den klare tanke, at folkestyret kun har fornuftig mening, hvis det hviler på etiske grundsætninger, hvis fornemste kendetegn er, at de byder muligheder for personlighedsudvikling i frihed under retfærdighedens og ansvarets lov.

På grundlag af den her skitserede forskel på retsmoral og velfærdsloven vil jeg gerne omtale nogle forskellige problemer i forbindelse med regeringens økonomiske politik.

Regeringens økonomiske politik går, som navnlig udtrykt i finansministerens taler, ud på først og fremmest at sikre beskæftigelsen. Dette vil regeringen gøre dels gennem bremsning af færdigvareimport, dels gennem tilskud til offentlige arbejder, lån til rationalisering m. m. Herved ventes, at pengestrømmen vil øve pres på priserne. Regeringen venter ganske naturligt dette pres på priserne, fordi folk ingen tillid har til opsparede penges værdi og derfor haster med at få dem brugt, og fordi lovgivningen i det hele taget på så mange områder indeholder en direkte eller skjult opfordring til forbrug i stedet for opsparing. Og så siger den højtærede finansminister rent ud, at han benytter sig af den af ham selv skabte tilstand til gennem skatterne at foretage en offentlig opsparing, den opsparing, som privatfolk af regeringens egen politik forhindres i eller i hvert fald ikke tilskyndes til at foretage.

Enhver kan med en smule omtanke se det retsmoralske forkastelige i en sådan politik. For det første vil enhver forhindring af fri import, lige meget om det gælder råvarer eller færdigvarer, skabe eller opretholde